

Mirac Gecesi

Mİ'RÂC GECEŚİ: Receb ayının yirmiyedinci gecesidir. Mi'râc, merdiven demektir. Resûlullahın göklere çıkarıldığı, bilinmiyen yerlere götürüldüğü gecedir.

Mekke ehâlisi îmân etmiyor. Müslimânlara çok sıkıntı veriyordu. İşkenceye başlamış, işi azdırmışlardı. Resûlullah çok üzüldü. Hicretten bir yıl önce, elliiki ya şında idi. Zeyd bin Hâriseyi alarak Tâife gitdi. Tâif halkına bir ay nasihat eyledi. Hiç kimse îmân etmedi. Alay etdiler. İşkence yaptılar. Yuhâladılar. Çocuklar taşa tutdular. Ümmîdsiz, üzüntülü, yorgun geri dönerken, mubârek bacakları yaralandı. Zeydin başı kan içinde kaldı. Çok sıcak bir sâatde, yol kenârında, bitkin hâlde oturdular. Orada bulunan bağ sâhibi, Rebî'a oğulları zengin Utbe ve Şeybe adında iki kardeş, köleleri Addâs ile, birer salkım üzüm gönderdi.

Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” üzümü yirken Besmele okudu. Addâs “radiyallahü teâlâ anh”, o zemân hristiyan idi. Bunu işitince şaşırđı. (Yıllarca buralardayım. Kimseden böyle söz duymadım. Bu nasıl sözdür?) dedi.

Resûlullah: Sen neredensin? buyurdu. Addâs: Nineveliyim, dedi.

Resûlullah: Yûnüs aleyhisselâmın memleketinden imişsin, buyurdu.

Addâs: Sen Yûnüsü nereden tanıyorsun? Onu, buralarda kimse bilmez, dedi.

Resûlullah: O benim kardeşimdir. O da, benim gibi Peygamber idi, buyurdu.

Addâs: Bu güzel yüzün, bu tatlı sözlerin sâhibi yalancı olmaz. Ben inandım ki, sen Allahın Resûlüsün, dedi. Müslimân oldu. Yâ Resûlallah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”! Yıllarca bu zâlimlere, bu yalancılara kulluk ediyorum. Herkesin hakkını yiyorlar. Herkesi aldatıyorlar. Hiç iyi tarafları yok. Dünyâlık toplamak, şehvetlerini yapmak için her alçaklığı göze alıyorlar. Onlardan nefret ediyorum. Sizinle birlikde gitmek, size hizmetle şereflenmek, câhillerin, ahmakların size yapacağı saygısızlıklara hedef olmak, mubârek vücûdünüzü korumak için fedâ olmak istiyorum, dedi.

Resûlullah, tebessüm buyurdu: Şimdi efendilerinin yanında kal! Az zemân sonra, adımı her yerde işitirsin. O zemân bana gel, buyurdu. Bir müddet istirahat edip, yaralarını, kanlarını sildiler. Mekkeye yürüdüler. Karanlıkda şehre girdiler. Her taraf düşman idi. Gidecek bir yer yokdu. [Birkaç ay Mekke de çok sıkıntılı geçdi.] O gece [Receb ayının yirmiyedinci gecesi] amcası Ebû Tâlibin kızı Ümm-i Hânînin Ebû Tâlib mahallesinde bulunan evine geldi. Ümm-i Hânî, o zemân îmân etmemişdi. Kimdir o? dedi.

Resûlullah: Amcan oğlu Muhammedim “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”. Kabûl edersen, müsâfir geldim buyurdu.

Ümm-i Hânî “radiyallahü teâlâ anhâ”: Senin gibi doğru sözlü, emîn, asîl, şerefli müsâfire can fedâ olsun. Yalnız, teşrîf edeceğinizi önceden bildirseydiniz, birşeyler hâzırlardım. Şimdi yidirecek birşeyim yok, dedi.

Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”: Yiyecek, içecek istemem. Hiçbiri gözümde yok. Rabbime ibâdet etmek, yalvarmak için bir yer bana yetişir, buyurdu.

Ümm-i Hânî, Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” içeri alıp, bir hasır, leğen, ibrik verdi. Gelen müsâfire ikrâm etmek, onu düşmandan korumak, arablar için en şerefli vazîfe sayılırdı. Bir evdeki müsâfire zarar gelmesi, ev sâhibi için büyük yüzkarası olurdu. Ümm-i Hânî düşündü. Bunun Mekke de düşmanları çok. Hattâ öldürmek isteyenler var. Şerefimi korumak için, sabâha kadar Onu gözeteyim, dedi. Babasının kılıncını alıp, evin etrâfında dolaşmağa başladı.

Resûlullah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” o gün çok incinmişdi. Abdest alıp, Rabbine yalvarmağa, afv dilemeğe, kulların îmâna gelmesi, se'âdete kavuşmaları için düâyâ başladı. Çok yorgun, aç, üzüntülü idi. Hasır üzerine uzanıp uyuyuverdi.

O ânda, Allahü teâlâ, Cebrâîl aleyhisselâma:

Sevgili Peygamberimi çok üzdüm. Mubârek bedenini, nâzik kalbini çok incitdim. Bu hâlde, yine bana yalvarıyor. Benden başka, hiçbirşey düşünmüyor. Git! Habîbimi getir! Cennetimi, Cehennemimi göster. Ona ve Onu sevenlere hâzırladığım ni'metleri görsün. Ona inanmıyanlara, sözleri, yazıları ve hareketleri ile Onu incitenlere hâzırladığım azâbları görsün. Onu ben tesellî edeceğim. Onun nâzik kalbinin yaralarını ben gidereceğim buyurdu.

Cebrâîl “aleyhisselâm”, bir ânda Resûlullahın “sallallahü aleyhi ve sellem” yanına geldi. Mışıl mışıl uyuyor gördü. Dürtmeğe, uyandırmağa kıyamadı. İnsan şeklinde idi. Mubârek ayağının altını öpdü. Bu şekilde Resûlullahı uyandırdı. Cebrâîl aleyhisselâmı hemen tanıdı ve: **(Ey Cebrâîl kardeşim! Böyle vaktisiz niçin geldin. Yoksa bir hatâ mı etdim, Rabbimi gücendirdim mi? Bana acı haber mi getirdin?)** buyurdu ve Rabbinin darılacağından çok korktu. Cebrâîl “aleyhisselâm”: Ey bütün yaratılmışların en üstünü! Ey Yaratanın sevgilisi! Ey Peygamberlerin efendisi, iyilikler menba'ı, üstünlükler kaynağı olan şerefli Peygamber! Rabbin sana selâm ediyor. Hiçbir Peygambere, hiçbir mahlûkuna vermediği ni'meti sana ihsân ediyor. Seni kendine da'vet ediyor. Lutfen kalk. Buyur, gidelim, dedi. Kâ'be yanına geldiler. Orada, bir kimse geldi. Göğsünü yardı. Kalbini çıkardı. Zenzem suyu ile yıkadı. Yine yerine koydu. Sonra Cennetten gelen Burak adındaki beyâz hayvana binip, bir anda Kudüsde, Mescid-i Aksâya geldiler. Cebrâîl “aleyhisselâm” kayayı parmağı ile deldi. Burakı oraya bağladı. Geçmiş Peygamberlerden ba'zısının rûhları insan şeklinde orada idi. Cemâ'at ile nemâz için Âdem, Nûh, İbrâhîm Peygamberlere, imâm olmalarını sıra ile söyledi. Hiçbiri kabûl etmedi. Özgü dilediler. Kusûrlu olduklarını söylediler. Cebrâîl “aleyhisselâm”, Habîbullahı ileri sürdü. Sen varken, başkası imâm olamaz, dedi. Nemâzdan sonra, mescidden çıkıp bilinmiyen bir mi'râc ile, bir ânda, yedi kat gökleri geçtiler. Her gökde bir büyük Peygamberi gördü. Cebrâîl “aleyhisselâm” Sidrede kaldı ve kıl kadar ilerlersem, yanar, yok olurum dedi. Sidretülmüntehâ, altıncı gökde bulunan büyük bir ağaçtır. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” Cenneti, Cehennemi, sayısız şeyleri görüp, Refref adındaki bir Cennet yaygısı üstünde olarak Kürsî, Arş ve rûh âlemlerini geçip, bilinmiyen, anlaşılamıyan, anlatılamıyan şekilde, Allahü teâlânın dilediği yüksekliklere ulaştı. Mekânsız, zemânsız, cihetsiz, sıfatsız olarak Allahü teâlâyı gördü. Gözsüz, kulaksız, vâsıtasız, ortamsız olarak Rabbi ile konuştu. Hiçbir mahlûkun bilemiyeceği, anlıyamıyacağı ni'metlere kavuşup, bir ânda, Kudüse ve oradan Mekke-i mükerreremeye, Ümm-i Hânînin evine geldi. Yatdığı yer henüz soğumamış, leğendeki abdest suyunun hareketi durmamış idi. Dışarda dolaşan Ümm-i Hânî “radıyallahü teâlâ anhá” uyuklamış, birşeyden haberi olmamıştı. Kudüsden Mekkeye gelirken, Kureyşin kervanına rastladı. Kervandaki bir deve ürkdü, yıkıldı.

Sabâh olunca, Kâ'be yanına gidip mi'râcını anlattı. İşiten kâfirler alay etdi. Muhammed aklını kaçırmış, iyice sapıtmış dediler. Müslimân olmağa niyyeti olanlar da vaz geçdi. Birkaçı sevinerek Ebû Bekrin evine geldi. Çünkü, bunun akllı, tecribeli, hesâblı bir tüccâr olduğunu biliyorlardı. Kapıya çıkınca hemen sordular:

Ey Ebâ Bekr “radıyallahü teâlâ anh”! Sen çok kerre Kudüse gitdin geldin. İyi bilirsin. Mekkedden Kudüse gidip gelmek, ne kadar zemân sürer dediler.

Ebû Bekr “radıyallahü teâlâ anh”: İyi biliyorum. Bir aydan fazla, dedi.

Kâfirler bu söze sevindi. Akllı, tecribeli adamın sözü böyle olur, dediler. Gülerek, alay ederek ve Ebû Bekrin “radıyallahü teâlâ anh” de kendi kafalarında olduğuna sevinerek:

Senin efendin, Kudüse bir gecede gidip geldiğini söylüyor. Artık iyice sapıtdı diyerek, Ebû Bekre sevgi, saygı ve güvenc gösterdiler.

Ebû Bekr “radıyallahü anh”, Resûlullahın mubârek adını işitince, (Eğer O söyledi ise, inandım. Bir ânda gidip gelmişdir) deyip içeri girdi. Kâfirler neye uğradıklarını anlıyamadı. Önlerine bakıp gidiyor ve (Vay canına, Muhammed ne yaman büyücü imiş. Ebû Bekre sihr yapmış) diyorlardı.

Ebû Bekr “radıyallahü teâlâ anh” hemen giyinip, Resûlullahın yanına geldi. Büyük kalabalık arasında, yüksek sesle (Yâ Resûlallah! Mi’râcınız mubârek olsun! Allahü teâlâyâ sonsuz şükürler ederim ki, bizleri, senin gibi büyük Peygambere, hizmetçi yapmakla şereflendirdi. Parlıyan yüzünü görmekle, kalbleri alan, rûhları çeken tatlı sözlerini işitmekle ni’metlendirdi. Yâ Resûlallah “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem”! Senin her sözün doğrudur. İnandım. Canım sana fedâ olsun!) dedi. Ebû Bekrin sözleri, kâfirleri şaşırttı. Diyecek şey bulamayıp dağıldılar. Şübheye düşen, îmânı za’îf birkaç kişinin de kalbine kuvvet verdi. Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem”, o gün Ebû Bekre (Sıddîk) dedi. Bu adı almakla, bir kat dahâ yükseldi.

Kâfirler bu hâle çok kızdı. Mü’minlerin kuvvetli îmânına, Peygamberin “sallallahü aleyhi ve sellem” her sözüne hemen inanmalarına, Onun çevresinde pervâne gibi toplanmalarına dayanamadılar. Resûlullahı “sallallahü teâlâ aleyhi ve sellem” mahcûb, mağlûb etmek için, imtihan etmeğe yeltendiler:

Yâ Muhammed “aleyhisselâm”! Kudüse gitdim diyorsun. Söyle bakalım! Mescidin kaç kapısı, kaç penceresi var, gibi şeyler sordular. Hepsine cevâb verirken, hazret-i Ebû Bekr, öyledir yâ Resûlallah, öyledir yâ Resûlallah derdi. Hâlbuki, Resûlullah “sallallahü aleyhi ve sellem” edebinden, hayâsından karşısındakinin yüzüne bile bakmazdı. Buyururdu ki, (Mescid-i aksâda etrâfıma bakmamışdım. Sorduklarını görmemişdim. O ânda Cebrâîl “aleyhisselâm”, Mescid-i aksâyı gözümün önüne getirdi. [Televizyon gibi] görüyor, sayıyordum. Sorularına, hemen cevâb veriyordum). Yolda, develi yolcular gördüğünü söyledi. İnşâallah çarşamba günü gelirler buyurdu. Çarşamba günü güneş batarken, kervan Mekkeye geldi. Fırtına eser gibi olduğunu, bir devenin yıkıldığını söylediler. Bu hâl mü’minlerin îmânını kuvvetlendirdi. Kâfirlerin düşmanlığını artırdı. (**Rûh-ul-beyân**)da (**Tefsîr-i Hüseyinî**)den alarak ve (**Bahr**)de, imâmılgı anlatırken, diyor ki, (Resûlullahın Mekkedeki Beytül-mukaddese götürüldüğüne inanmıyan kâfir olur. Göklere ve bilinmiyen yerlere götürüldüğüne inanmıyan ise, dâl ve mübtedi’ olur). Ya’nî sapık olur.

Kaynak: Tam İlmihal Se’âdet-i Ebediyye